

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

ἐπιγραφομένων

ΟΙ ΠΑΛΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

παρὰ τοῦ

Κ. Γ. ΚΑΝΔΙΑΝΟΥ ΡΩΜΑ.

Η ΣΕΛΗΝΗ.

Ἰδὲ τὴν Σελήνην
Ἡρέμα πῶς λάμπει,
Ἐσὲ σ' τὴν γαλήνην
Θεωρεῖ τῆς νυκτὸς,
Ἐσὲ ποῦ εἰς τὸ πρόσωπον
Τὸ φῶς ὑπερβαίνεις,
Ἐσὲ ποῦ προβαίνεις
Ὡς ἥλιος φαινός.

Ἀκίνητον μένει
Ἐμπρός σου τὸ κύμα.
Σιμά σου γλυκαίνει
Ὁ ἀήρ ποῦ φυσᾷ·
Ἐσὲ καὶ στερέωμα
Κ' αἰθήρ ἐκθειάζει·
Ἡ αὐγὴ ποῦ χαράζει
Ἐσὲ χαιρετᾷ.

Πλὴν βλέπεις πῶς τρέχει,
Ἡ νύξ καὶ μᾶς φεύγει.
Μαζῇ τῆς συντρέχει
Μ' ὁρμὴν ὁ καιρὸς,

Καὶ θέλξεις καὶ χάριτας
 Μ' αὐτὸν παρασύρει
 Καὶ κάλλος μᾶς φθείρει
 Κ' ἐλπίδας σκληρῶς.

Ἀστράπτει τὸ ὠραῖον,
 Καὶ σβύνεται ἀστράπτον·
 Δὲν στρέφεται πλέον
 Ὅπισω ἢ στιγμή.
 Οἱ αἰῶνες καὶ τὸ ἄφυκτον
 Μηδὲν ὀλισθαίνουν,
 Μετέωροι διαβαίνουν
 Οἱ πάντες θνητοί.

Ὁ θάνατος μόνος
 Τὸν κόσμον κυριεύει,
 Τὰ βέλη του ἀφθόνως
 Τοὺς πάντας κτυποῦν,
 Συρίζοντα ἀκάματα
 Τὴν πλάσιν ξεσχίζουν,
 Θερίζουν, χωρίζουν
 Κ' εἰς τ' ἄγνωστα ὠθοῦν.

Ἐκεῖνος τοξεύων
 Πτωχοὺς καὶ πλουσίους,
 Καὶ ὁμοῦ συσσωρεύων
 Σκηπτούχους, γυμνοὺς,
 Ἀδιάλλακτος τ' ἄδικα
 Τῆς τύχης ἰσάζει
 Καὶ ἀνάκατα ἀρπάζει
 Μεγάλους, μικροὺς.

Ἐὰν εἰς τὴν πάλιν
 Τοῦ βίου δὲν ἀντέχουν,
 Αὐτοὶ ποῦ μεγάλην
 Κατέχουν ἰσχὺν,
 Καὶ οἱ πάντες συμπίπτουσι
 Σ' τοῦ χάρου τὸ χάσμα,
 Τὸ βιάζον πᾶν πλάσμα
 Ν' ἀλλάσῃ μορφήν.

Σ' ἡμᾶς ποίας ἐλπίδας
 Ἡ τύχη χαρίζει,
 Σ' ἡμᾶς τὰς ῥανίδας
 Ποῦ πόντος ῥοφεῖ·
 Σ' ἡμᾶς ὅποῦ ἀσήμαντοι
 Δὲν σύρομεν φήμην·
 Σ' ἡμᾶς ὧν καὶ μνήμην
 Ἡ λήθη ἀφαιρεῖ.

Ὁ Ἔρως ποῦ ζώνει
 Τὴν πλάσιν καὶ ἡδέως
 Τὸ πᾶν συνενώνει
 Μὲ αἰδία δεσμὰ,
 Παρόντα καὶ μέλλοντα
 Συνέλκει μαζῇ του,
 Καὶ πᾶσα στιγμή του
 Αἰῶνας νικᾷ.

Αὐτὸς ἀνασταίνει
 Τὸν πάσχοντα κόσμον,
 Μ' αὐτὸν ἀναθαίνει
 Σ' τὰ οὐράνια ἡ ζωὴ,

Αὐτὸς τὸν παράδεισον
Σ' τὴν γῆν μᾶς ἀνοίγει,
Δι' αὐτοῦ πᾶσα λήγει
Τῆς τύχης πληγή.

Μὲ αὐτὸν καὶ ἡ ψυχὴ μας
Σ' τὸ ἀθάνατον πλέει,
Δι' αὐτοῦ κ' ἡ ζωὴ μας
Σ' τὰ τέκνα ἀναζῇ,
Δι' αὐτὸν καὶ τὴν κόνιν μας
Ποῦ ὁ τάφος θὰ κλείσῃ
Καμμία νὰ χωρίσῃ
Ἰσχύς ἐπαρκεῖ.
